

Undervisningsanstalter ogsaa betydelige Forhøjelser, naar man til Sammenligning vælger netop de to Aar, som det ærede Medlem har anvendt i sin Sammenligning. Polyteknisk Lærestanstalt, hvis Undervisning navnlig kommer Industrien til gode, udviser saaledes for de samme to Aar en Stigning paa 290 000 Kr., skønt denne Lærestanstalt ikke som Landbohøjskolen i disse Aar har gennemgaaet en ekstraordinær Udvidelse efter en særlig Lov gennemført af den foregaaende Regering.

I høj Grad har Iværksættelse af Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløsheden i 1921—22 medført Stigning af Udgifterne paa Landbrugsministeriets Budget. Socialdemokraterne har, uden Ophør tør jeg sige, forkyndt den Lære, at den nu siddende Regering har gjort alt for lidt for at sætte Arbejder i Gang, ja, egentlig næsten slet ingenting. Hvor ofte har vi ikke hørt denne Tale om Regeringen, der saa paa Arbejdsløsheden med korslagte Arme! Dette udelukker altsaa ikke, at naar Regnskabet foreligger og udviser, at der netop af denne Regering er sat Arbejder i Gang i et Omfang som aldrig tidligere, saa vender de samme Socialdemokrater sig derimod og udbryder med Indignation: Se, hvilken Ødselhed med Statens Penge! Det er naturligvis fortrinnsvis under Ministeriet for offentlige Arbejder og under Indenrigsministeriet, disse Udgifter findes, men de findes ogsaa under Landbrugsministeriet. For Landbrugsministeriets Vedkommende maatte Hensynet til Arbejdsløsheden og dens Afhjælpning særlig virke til, at Grundforbedringsarbejderne er fremmet med den størst mulige Kraft. Derfor, og naturligvis ogsaa paa Grund af Lønstigningen, er der f. Eks. for Hedeselskabet i de to Aar en Stigning paa 247 000 Kr. Til Sandflugtens Dæmpning, det vil sige til Arbejder i Klitplantagerne, er der en Stigning af 250 000 Kr., samtidig med at Indtægterne af Plantagerne er gaaet ned med 47 000 Kr. Ogsaa til Skovplantningens Fremme er der en betydelig Stigning, nemlig paa 252 000 Kr. Et Selskab som Hedebruget, der arbejder med Opdyrkning af Heder, har faaet 132 000 Kr. mere. De mange Grundforbedringsarbejder i Forbindelse med de høje Jernbanetakster, som ogsaa udmærker dette Aar, har medført en forøget Udgift til Mergel- og Kalktransport af 880 000 Kr. Som bekendt yder Staten 7 Tiendedele af Jernbanefragten, naar der er Tale om Transport til kalkfattige Egne, og disse Penge er altsaa medgaaet til Nedsættelse af Fragten paa lignende Maade, som der

under Indenrigsministeriet er anvendt store Beløb til Fragtnedsættelser for Industrien eller industrielle Virksomheder. Nu ved jeg ikke, om det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen mener, at disse Tilskud burde være formindsket. . . (L. Rasmussen: Jeg sagde ogsaa, at jeg havde ikke noget imod dem). . . Men det udelukker ikke, at det ærede Medlem kan kritisere Udgiftstallene, naar Regnskabet foreligger. Paa Grund af de høje Jernbanetakster har det ogsaa været nødvendigt at forhøje Bidraget til Husmandsrejser, som i de 2 Aar, der her er Tale om, er steget med 110 000 Kr. Denne Stigning vil selvfølgelig kun være midlertidig, men jeg formoder, at det heller ikke her er det ærede Medlems Hensigt at rette en Kritik imod, at Landbrugsministeriet har anset det for magtpaaliggende, at disse Husmandsrejser ikke bliver bragt til Standning, men har ment det forsvarligt, at man bringer de økonomiske Ofre, som i Anledning af de høje Jernbanetakster er nødvendige for at kunne fortsætte disse Rejser.

Særlig omtalte det ærede Medlem Veterinærvæsenet, hvor Mund- og Klovesygen har forarsaget en ekstraordinær Udgift i 1921—22, det Aar, han anvendte i sin Sammenligning, paa 1,2 Mill. Kr.; det er altsaa en ekstraordinær Stigning i Udgiften paa 1,2 Mill. Kr. Hvad det ærede Medlems Hensigt var med Omtalen af denne ekstraordinære Udgift, staar mig ikke ganske klart. Som bekendt yder Statskassen ikke en rød Øre til Dækning af de Tab, som Landbrugerne lider ved Sygdommens Optræden i deres Besætning; det bliver hver enkelt Landbrugers Sag, eventuelt ved Forsikring, selv at bære Tabet i saadanne Tilfælde ved Mund- og Klovesygens Optræden. Derimod giver Loven om smitsomme Sygdomme Adgang til at foretage visse Foranstaltninger som Afspærring og Nedslagning af Besætninger. Dette sker i hele Samfundets Interesse, og Omkostningerne derved maa naturligvis Statskassen bære. Disse Omkostninger har været særlig store i Aaret 1921—22, ikke fordi Sygdommen kulminerede i dette Aar, men netop fordi Sygdommen aftog, og vi derfor af Hensyn til den store Eksportinteresse, som knytter sig til, at vi kan blive fri for denne Sygdom, er gaaet over til Nedslagning af Besætningerne, medens vi tidligere kun havde Udgift til Afspærring af de smittede Egne. Dette betyder en stor Forøgelse af Udgiften, men det er en Udgift, som desværre en Gang imellem — heldigvis med Aars Mellemrum — kommer. Den kan sammenlignes med den Udgift, som vi for andre